

saadan Maaler af dem. Derpaa svarede de: Nei, vi have lobet det danske Toldvæsen ikke at afhænde nogen Spiritusmaaler til Danmark, før den er indført der. Naar, saa henvendte jeg mig til Toldvæsenet med Anmodning om at laane en saadan, og det overlod mig den ogsaa beredvilligt. Det vil nu være i de allerfleste af de høie Herrers Erindring, hvad der saa passerede; jeg skal dog for Lydeligheds Skyld tillade mig at gjentage det. Maaleren gif istaa hos mig. Jeg skrev til Generaldirektoratet og bad om, at der maatte komme en Mand og se, hvad der var i Veien. Der blev sendt Toldkontrollør Sjørgensen, som i Foræning med Helsingørs Toldsteds Kontrollør Boldt kom op til mig; vi saa Maaleren og vi bleve enige om, hvor Feilen var. Det var en Afsejring af Smuds eller en klæbrig Bædste paa et Arelleie, som forhindrede den saakaldte Grædekurve i at bevæge sig. Naar den var bragt op i sin øverste Stilling blev den staaende, og derved passerede Maaleren rundt og angav ingen Styrke, saa det var, som det var Vand. Vi vare enige om, at det var Noget, der maatte gjentage sig. Den Gang var Statsraad Olrik fra Helsingør Lands-tingsmand, og da vi sad sammen i Byraadet, havde han Interesse for mig. Han lod mig vide, hvad her passerede. Saa sagde han; Der er, Tvende, afgivet en for Dem krænkende og uførelagtig Erklæring fra Tolddirektoratet. Landsthingsudvalget vil tale med Dem, og saa tog jeg derind. De forelæste mig en Attest, og jeg erklærede, at det var en skammelig Bagvaskelse. Jeg bad om jeg maatte laane den. Dertil svarede de ja, og jeg fik den. Dagen efter var Toldkontrollør Boldt hjemme hos mig for at kontrollere Brændertet. Saa sagde jeg til ham: Der er om mig udspreedt det Rygte i Rigsdagen, at jeg har foranlediget, at Maaleren er gaaet i Staa, og dette Rygte kan ikke være kommet fra Andre end Toldkontrollør Sjørgensen. Dertil svarede Kontrollør Boldt: Det er ikke Tilfældet, det kan jeg indestaa Dem for; det forholder sig ikke saa. So, jeg tror alligevel, det maa være ham. Nei, jeg giver Dem mit Vresord, det kan ikke være ham, for da vi gif fra Dem, samtalede vi om Sagen, og vi vare enige i, at det forholdt sig saaledes, som vi udtalte, da vi var hos Dem. Ja, jeg tror alligevel det maa være ham, for vi vare kun tre til Stede, og naar det ikke Dem — mig kan det ikke være — saa maa det være ham. De maa tage mit Hoved paa, at han ikke kan have sagt det. Ja, det for-

langer jeg ikke, men vær saa god at give mig en Attest om denne Udtalelse. De her har givet. So, med Fornøielse. Den Attest fik jeg, og da jeg havde faaet den, traf jeg den anden op: Der kan De nu se; Manden blev ligbleg og sagde saa: Enten maa han eller jeg være. . . . Ja, saadan ser det ud. Smidlertid vidste jeg jo da nok, hvor Feilen laa. Det var mig uhyre krænkende, og jeg haaber, at enhver af de ærede Medlemmer, som her ere til Stede, vil kunne forstaa dette, naar jeg siger, at jeg havde formaaet Statsraad Olrik til at tage sig af denne Brændersag, at jeg havde skrevet en Piece, som jeg havde sendt om til alle Rigsdagens Medlemmer, og at jeg saa blev stemplet som En, der saakaldt havde foranlediget, at Maaleren var gaaet i Staa. Utkaa blev Følgen, at alle de Herrer maatte se mig i det Lys, at jeg havde handlet i egennyttig Hensigt. Det var overordentlig krænkende for mig, og jeg vilde næppe have vidst, hvorledes jeg skulde rede mig ud deraf uden at faae mit gode Navn og Rygte ødelagt; Gjenstanden var forsvunden, Apparatet var rensjet og gif igen. Saa indtraf der for mig den overordentlig heldige Omstændighed, at Maaleren atter gif i Staa. Jeg tilmeldte strax Genraltolddirektoratet dette, men tilspøiede, at jeg kun vilde have Kettens Mænd udmeldte til at undersøge, hvori Standsningen bestod. Jeg vilde have det oplyst, hvorfra den hidrørte, navnlig for at man kunde saa at vide, at den ikke hidrørte fra mig. Der blev da i Helsingør valgt en Uhrmager og polyteknisk Kandidat til dette Etersyn; men Toldvæsenet var bange for, at disse ikke havde Forstand nok dertil og anmodede om, at det maatte sende nogle Mænd her inde fra Kjøbenhavn. Jeg afflog dette, fordi jeg ikke vilde have nogen Manipulation eller Noget til at sjerne den Hindring, der var. Jeg tænkte mig, at man vilde sende en Fabrikant, der kunde have Interesse i at faae sjerned det, der havde standsjet Apparatet; saa blev der spurgt, hvem man vilde sende, og der blev svaret, at de vilde sende Professor Hummel og Professor Thomsen. Gud bevar's, det havde jeg ikke det Allerringeste imod, og saaledes mødte alle disse Mænd. Der blev foretaget saa grundigt et Arbejde, som om der var begaaet et Mord, de strabede Rustpletter af, undersøgte alle Delene, kom forskjellige Ting paa Glasfer, det saa meget forborgent ud. Saa blev der rettet en Forespørgsel til mig om Beholderen paa den Tid, og der blev sagt: „Hvad er det for noget Sort, der flyder der?“ „Det veed jeg ikke,“ svarede